

Нова Европа

Лука Малеев

Адолф Хитлер

Легенда
и действительност

Adolf Hitler

Der Führer und Oberste Befehlshaber der Wehrmacht

Съдържание

Адолф Хитлер човек на делото

Вярност за вярност	4
Великан на времето	6
Детинство и юношество във Виена	7
За първи път в Мюнхен	10
Боец на фронта	12
Хаосът след войната	16
Седми член на партията	18
Основни разбирания	20
Партията засилена	22
Същност на националсоциализма	24
Към победа	26
Победата	27
Необикновеното у един необикновен човек	29
Увеличащ оратор	30
Гениалният човек	33
Цитати от речи	35
Ловък политик	39
Постиженията един чародейник	41
Великият човек	45

Адолф Хитлер човек на делото

Вярност за вярност

Германия и България - едната държава в центъра, другата в югоизточния край на Европа - макар и да са били винаги досега отделени чрез други държави, са имали общи цели, стремежи и интереси в своя политически, военен, стопански и културен живот.

Не са само военният съюз от 1915 година и първата Световна война, които обвързаха навеки германци и българи във взаимни симпатии. Наистина, сърдечността на техните сегашни чувства се роди по бойните поля на Сърбия, Македония и Добруджа, бойната им дружба се закали в победната борба против общите им врагове, обаче двата жизнеспособни народа, германският и българският, черпеха след мирните диктати две десетилетия наред все нови надежди и все нови сили от еднаквата си съдба, от еднаквата си воля за възход и строшаване веригите на позорните мирни договори.

Историята сочи, че българското царство е добило първото си политическо сближение с Германия посредством съюза за приятелство, сключен между цар¹ Борис I и Лудвиг Германеца в 864 година, значи преди близо 11 столетия. Могъщият български цар помогна тогава на законния крал на франките, Лудвиг, да извоюва победа над враговете си (сина му Карлеман, подпомогнат от княза на Великоморавия, Ростислав). Последица от тази военна помощ бе първият договор за съюз между германския райх и България. Договорът бил подписан лично от цар Борис I и крал Лудвиг в град Тулн (източно от Виена). При тази съдбоносна среща на двамата владетели, крал Лудвиг повлиява на съюзника си и цар Борис I се решава да възприеме християнството.

Щастливо започнатите приятелски отношения продължили също и при великия наследник на цар Борис I, сина му Симеон, този най-учен и най-енергичен цар на българите в онази епоха на древността. Цар Симеон подновил германо-българския договор с внука на крал Лудвиг Германеца, крал Арнулф. Така подновеният договор е траял до края на столетието, до смъртта на крал Арнулф (8 декември 899 г.). От този кратък поглед назад в старата история, който ни потвърждава какво първото българско царство при цар Борис I е било във военен съюз с първия германски Райх при крал Лудвиг Германеца, трябва да заключим, че не е случайно, гдето днес третото Българско царство, оглавявано от мъдрия Цар Борис III, е в съюз с третия германски райх, ръководен от гениалния Адолф Хитлер, Водач на всички германци.

Чрез присъединяването на България към Тристранния пакт (Германия, Италия и Япония) от 1 март 1941 година се поднови съюзът от 1915/18 година между Германия и България. Този съюз фактически не бе престанал да съществува, защото той живееше в сърцата и душите на двата народа, чиито синове в дълга и неравна борба бяха проливали рамо до рамо кръвта си по всички бойни поля на Балкана. Световната война 1914/18 година, редом с

¹ Княз - Бел. ред.

нещастията и разрухата, остави след близкото бойно опознаване една неразривна връзка между германския и българския народ. Втората - сегашната световна война - прибави към тези връзки и чувството на потвърдената вяност. През пролетта на 1941 година германските войници, чада на героите отпреди четвърт век, последваха заповедта на своя водач и се явиха на Балкана, за да сломят веригите на Ньойския диктат, върнаха свободата на голяма част от българския народ и приобщиха към българското отечество почти всички български земи.

Германският народ извърши едно велико дело спрямо България и целокупния български народ и заслужава предана благодарност и вечна признателност!

Но като фокус, у който се отразяват, както сълзите на радостта, така й шепотът на благодарността на българите, стои над всички германски войници и над целия германски народ величавата фигура на техния водач - Адолф Хитлер.

Великан на времето

Външността на Хитлер е известна вече на всекиго. Безбройните снимки от него, които вестници и списания печатат ежедневно, са направили незабравим неговия образ: над средно високо, добре сложено тяло, една типична глава със спокойно приятно лице, късо подрязани мустаци, дълбоки сини очи и тъмна гладко причесана коса, заметната с дългия си кичур към ляво.

Обаче, не така общоизвестни са вътрешното съдържание и духовното величие на този чародейник, който *можа да окуражи разочарованите, освети заблудените и обедини разединените и след това успя да възстанови повалената сила, да въдвори потиснатата правда, да победи непримиримите врагове.*

Моето желание е, въз основа на обстойното проучване и личното ми познаване на историческата фигура Адолф Хитлер, да мога да обрисувам, доколкото рамките на една малка брошура позволяват, истинското величие на този гениален човек, чието име заслужено се славослови с умиление от българския народ от Балчик и Силистра до Битоля и Охрид и от Дунава до Бялото море.

Животът, борбата и постиженията на Хитлер са неизмерими и по величие и по историческа съдбоносност. Никой друг великан на времето си не е преживял и сътворил в течение само на две десетилетия толкова много и толкова разнообразни събития, както това е случаят с Хитлер.

За да се обрисува символичното при появяването на Хитлер върху световната политическа сцена и идейността на неговото национал-социалистическо мировъзрение, необходимо е да бъде проследен, макар и твърде бегло, неговият живот.

Петдесет и три години от живота на един необикновен човек се проследяват дори и по филмова лента за няколко часа. Аз ще искам накратко да засегна етапите от живота на най-великия за днешната епоха човек и посоча необикновеното у него, което ще даде възможност да се преценят достойно неговото голямо дело и необикновените му постижения. Бързият поглед назад ще ни даде съотношение между миналото и настоящето, което ще ни послужи за добиване на един закръглен образ за Хитлер.

Детинство и юношество във Виена

Адолф Хитлер е роден на 20 април 1889 година в малкото, тогава крайгранично между Австрия и Бавария, градче Браунау на реката Ин. Че Хитлер се е родил на австрийска земя не е случайност, а „щастливо предопределение на Съдбата”. Земя, народ и историческо минало дадоха отпечатък в душата на Хитлер и бяха от голямо значение за неговия живот и дейност. Обстоятелството, че той се яви на земята като австрийски немец, му послужи за „символ за една голяма задача” - обединяването на германците в една обща държава.

Хитлер таеше пламенна обич към своята германо-австрийска родина, като същевременно подхранваше дълбока омраза към австро-унгарската държава.

На 13 години Адолф загубва баща си, един малък митнически чиновник, който не бе в съгласие с момчешките лудории на сина си, особено що се касае до бъдещето му. Бащата-чиновник мечтаеше да направи и сина си чиновник, за да прекара живота си спокойно и донякъде обезпечен от мизерията.

Четири години по-късно умира и майката, една мила, пестелива и грижлива жена, чиято загуба Адолф почувствува твърде болезнено.

Седемнадесетгодишният момък, следвал, но не довършил гимназията в Линц, изпада в немотия. Отстъпил малкия дял от наследството на сестра си, Адолф, слаб телесно и предразположен на заболяване, трябва занапред да се грижи самичък за себе си. Така немотията откъсна юношата от безпечността в живота, като извади малкото момченце от меката домашна постеля и го хвърли в костеливите обятия на нуждата.

Често нуждата заплашваше да смачка слабото тяло, обаче скритата вътре воля се противопоставяше и накрай тя излезе победителка. В съжителство с неумолимо суровия живот, Хитлер опозна, че *„препятствията, спънките не са, за да капитулираме пред тях, но за да ги преодоляваме”*, както и че *„е борбата за съществуване се убива чувството на състрадание, защото несигурността на насъщния хляб е една от най-тягостните горчивини в живота”*.

Юношата Хитлер учи живота в неговата тежка действителност, в борбата за съществуване, без разумността на възрастния, но с въодушевлението на младостта.

Обаче, въпреки възторг и увлечение, нуждата във Виена, където Хитлер е отишъл с цел да учи архитектура, го заставя да започне първо като обикновен работник по постройки или бъркач на бетон, а по-късно като рисуващ или чертожник. Нуждата, гладът и лишенията измъчват тялото му, но въпреки това неговият дух остава все твърд. Този дух крепи разума му, който преценява, че *„честната работа никого не опозорява”* и че *„липсата на национално въодушевление у младежа, станал отрицател на всеки авторитет, се дължи на лошите социални условия”*.

Така младежът-работник Хитлер започна от рано да чувства социално и позна, че *„въпросът за национализирането на един народ е преди всичко - въпрос за създаване на здрави социални отношения, като основа за възпитателната възможност на обикновения гражданин“* защото *„само който чрез възпитание и от училището опознае културното, стопанското и преди всичко политическото величие на собственото си отечество може с вътрешна гордост да се чувства обвързан към народа си“*.

Откакто се помни, младежът Хитлер е бил националист-фанатик. И с болка на душата работникът Хитлер вижда как по-възрастните му другари отричат *нацията* като измислица на капиталистите; *отечеството*, защото било инструмент на буржоазията за използване на работническото; *училището*, поради това че създава роби; *религията*, защото била средство за заблуждаване на народа; *морала*, тъй като той бил признак на овча търпеливост и пр.

Хитлер не можал да понесе едно такова обругаване на всичко, не останал спокоен пред това преднамерено омърсяване на най-чистите чувства и стимули на човешката душа. Наистина, той е наблюдавал и опознал социалните различия в тогавашната австрийска столица по-добре, отколкото всеки друг от опонентите му, но съзнавал, че не по този път на отричане и обругаване, а още по-малко чрез терор, ще се постигне някаква промяна в създадения от векове строй. Хитлер се намесвал в разговорите между работниците, възразявал, спори и ставал сам жертва на терора:

- Или ще си вземеш торбата и махнеш сам, или ще те хвърлим от скелата надолу!

И саецът Хитлер, саец, защото никой друг не споделяше неговите разбирания и възмущения, трябвало да се подчини и отстрани; иначе слабото му тяло рискувало да изпита социалдемократичния принцип „Не си ли бил с нашите – ще те направим на пестил“.

Националночувстващият „работник сменява постройка след постройка, но вредом участвал му е била да среща враждебността на другарите си, които са се считали по-скоро братя на работническото в Занзибар, отколкото негови сънародници.

Отвратен от такова „прилагане на дело принципите на социализма“, Хитлер продължава настойчиво да изучава социалистическата литература. Неговата гладна за наука душа гълтала еднакво всичко, което му попаднело, писано по социалния и националния проблем, защото той искал да вникне в дълбоката същност на тези два основни въпроса, които според младенческите му разбирания от годините във Виена, търсят и чакат едно справедливо разрешение.

Животът на Хитлер във Виена останал за него едно голямо училище. Там той добил основите на своя светоглед. Отвращението от социалните условия породило желанието му да бъде преобразувана тази система. Личното му намесване в живота, борбата му за съществуване му давала възможност да

опознае социалдемократията, марксизма, еврейството, въобще целия тъй заплетен социален проблем.

Във Виена за него се роди политическата размисъл след всичко, което неговата наблюдателност не пропусна да долови. Той предвкуси разлагането на австро-унгарската монархия-мозайка поради кръвното различие на съставляващите я народи; долови изхабяването на парламентарната система и принципа на мнозинството, които влияеха деморализиращо върху държавния живот. Той прецени, че съществуващата действителност сама вече сочи пътя към социални реформи, че е нужен водач, който да има връзки с широките маси и чрез раздвижването на тези маси, да постигне обновлението, което ще се изрази в основното променяне на всичко изхабило се и гнило от сегашния режим – на първо място: премахване на зловредното влияние на еврейството и на международния капитал.

За първи път в Мюнхен

След наистина горчивото, но и отлично училище от годините, прекарани във Виена, Хитлер успява да изпълни копнежа си; като германец да живее в Германия - единната държава. Вече 23-годишен, той се преселва през април 1912 година в Мюнхен, средището на германската култура и изкуство.

Хитлер се мъчи да преуспее в Мюнхен, след като не бе постигнал това във Виена. Обаче и сега грижите му за съществуване не са малки. При обърканите и ненасочени още по прав път негови заложи, Хитлер продължава да се бори с несуката си и да налучква пътя към жизненото поприще. Увлечението му към занимаване със социални и политически въпроси в Мюнхен продължава и става по-силно. В онази епоха, преди тридесет години, тези въпроси въздействаха еднакво почти на всички младежки умове. Но докато много младежи попадаха под увлечението на пацифизма - тогава в Европа бе епохата на „мирното съревнование между държавите“ и на „спокойствието и реда по земята“ - Хитлер остана неуклонно борческа натура. Той разбира, че *„във вечната борба човечеството е въстанало - настане ли вечен мир, то ще загине“*.

Едно желание има Хитлер - да не заспи човечеството в пацифистка утопия и да стигне до разтление, тъй като с продължителния мир може да се убие дори и у германския народ всяко желание за държавно величие.

Хитлер предчувства, че нито хуманността, нито пацифизмът ще спасят света от новата надигаща се опасност - от марксизма, и още в 1914 година той изказва убеждението, че *„въпросът за бъдещето на германската нация е въпрос за унищожаването на марксизма“*.

Сред грижите за бъдещето и увлечението му към политически въпроси Хитлер рисува плакати, за да преживее, и пести от залъка си, за да отива в театър. Така той успя да затвърди у себе си онова разбиране за живота, науката и изкуствата, на челно място с величествената музика на Вагнер, които и днес още го издигат до висотата на един всестранно образован човек.

- За времето, прекарано в Мюнхен преди Световната война, Хитлер се произнася, че е било най-щастливото и най-задоволителното в живота му. „Макар и приходите ми да бяха още много мизерни, все пак аз не живеях, за да мога да рисувам, а рисувах, за да живея, или по-право, възможността за по-нататъшното ми учение...”

За разлика от Виена Хитлер намери в Мюнхен единен народ в единна държава, където по-свободно и по-гордо германецът се чувстваше германец. Какъв контраст с космополитичната австрийска столица, където германците са били едва ли не чужденци!

Из големите мюнхенски бирарии Хитлер се среща по-охотно с много хора и говори свободно, разисква за политика. Тогава той не споделяше курса на германската външна политика и изтъкваше, че вместо Австрия, Англия би била

по-полезна като съюзник на Германия, тъй като разширението на германците може да стане само за сметка на Русия.

Много странни и смели идеи и теории е развивал Хитлер в Мюнхен в онези същите локали, които след, 5-6 години станаха публични трибуни на младия политик. Само че тогава, преди Световната война, никой не обръщаше внимание на неговите думи.

Боец на фронта

И звезднъж прелетява по целия свят новината за убийството на австрийския престолонаследник - големият приятел на славяните пада убит от куршумите на славяни-фанатици. Сръбски шовинисти не за първи, не и за последен път, предприемаха убийства, преврати и атентати.

Предчувствайки в какво ще се изрази конфликтът, Хитлер е обраван в душата си, че ще му се удаде случай „да може да докаже, че националното му въодушевление не е празна глума”.

На 2 август 1914 година войната беше обявена.

Още на следния ден Хитлер, който поради телесната си слабост не бе служил войник в австро-унгарската войска, подава молба да бъде приет за доброволец в германската армия и получи нареждане да се яви в 16-ти баварски полк Лист. Хитлер навлече с радост военната куртка, която свали едва след шест години.

Със зачисляването на Хитлер в германската войска се започна за него, както и за всеки боец от фронта, незабравимото велико военно време, най-славното от земния живот.

Доброволецът Хитлер е доволен и горд; той следва с усърдие обучението си, само че една мисъл силно го тревожи: да не би доброволците да стигнат късно (германските победи се бяха занизали една след друга и германските войски бяха вече пред френската столица).

Но това описание е било напразно. На 10 октомври и доброволците от полка Лист заминават за фронта, във Фландрия.

Първото участие в боевете, „огненото кръщение” е описано от Хитлер в книгата му „Моята борба” така психологически вярно, че поразява. И Хитлер, както всички други бойци, изнася вътрешната борба между съзнанието за дълг и чувството за самосъхранение, както и той, подобно на милионите други германски войници и доброволци, излиза след превъзможната вътрешна борба като стар и опитен боец. Сега Хитлер е войник с всички жар на своята душа и с пълно съзнаване своя дълг, който да изпълнява той счита за най-голяма гордост.

На фронта, лице срещу лице със смъртта, в средата на други все незнайни борци, Хитлер почувствува за първи път желанието, когато се свърши войната, да започне да се занимава с политика. Той се убеждава, че има и призвание за това и често повтаря пред другарите си, че му се иска сериозно да стане оратор.

При това особено настроение, Хитлер е на фронта в сраженията боец, а в затишието обикновен, непревзет, съсредоточен в себе си наблюдател, който се учи от всичко видяно и преживяно, и търси да извади от всяко нещо правилно заключение. Четирите години на фронта калиха у Хитлер не само тяло и нерви,

но и обогатиха сърцето и душата му с качества, каквито никъде не могат да се придобият по-здравно, отколкото на полето на славата и честта.

Всрещането на куршумите, тракането на картечниците и гърмежа на оръдията, които обрисуват симфонията на боя, човекът и боецът добиват едно такова рядко просветление, такава дълбока душевна промяна, при която самата смърт е непосредствен свидетел.

Боецът Хитлер, освен съзнанието за дълг, каквото са имали и другите германски бойци, показва и готовност да оползотвори това съзнание, колкото се може по-достойно, за величието на германската държава.

Фронтакът и възторженият националист Хитлер действително дава своята дан за величието на Германия. За това свидетелствуват многото факти, похвали и отличия.

На 7 октомври 1916 година Хитлер бива ранен в сражението край Сом, което сражение е било истински ад.

Изпратен на лечение в лазарета Беелиц, при Берлин, Хитлер вижда и чувства една голяма и мъчителна за него промяна. Две години той не бе напускал фронта, но сега остана смутен от това, което виждаше във вътрешността на страната. И започна да го боли така, както е боляло всеки фронтак за това, което става в тила. Хитлер чувства вече, че духът от фронта е станал чужд за вътрешността, че безсъвестни тилуваци се опитват с всички средства да представят разбиранията на почтените бойци за смешни, за да хвалят безхарактерността на страхливците. Накъсо - това бе едно срамно „възвеличаване на собственото малодушие“, от което Хитлер е погнусен. Няколко дни след оздравяването му, прекарани в Берлин, както и връщането му в допълнящата дружина на полка Лист в Мюнхен, го бяха уплашили. Това необикновено настроение в гражданството, лудото тичане по печалби, неуважението на бойците от фронта се струваха на Хитлер като едно начало на разгром. Изобщо, отношенията на хората спрямо войската и даването преднина на егоистични подбуди гнетяха душата на боеца Хитлер. Той настоява да бъде върнат на фронта и успява да наложи искането си в март 1917 година.

Боецът Хитлер намери войските на фронта все още бодри и готови да продължат борбата. Армията черпеше нови надежди за победния изход на войната: руското скапване и неуспехите на италианците даваха нови пробляски, ново обнадеждаване, въпреки че войниците от фронта знаеха вече нерадостното настроение във вътрешността.

Както Хитлер бе предчувствувал, вътрешността нанесе смъртната рана в снагата на германската войска: организирана бе генерална стачка на работниците по оръжейните и муниционните заводи. Считаше се, че това средство ще може да задуши още в зачатъка подготвяната за през пролетта на 1918 г. германска офанзива и че чрез това победата ще се направи невъзможна. Очакваше се, че по липса на муниции, фронтът ще бъде сломен в късо време от врага, че Антантата ще бъде спасена и интернационалният капитал ще стане отново господар в Германия, чрез което скритата замисъл на марксистите щеше

да бъде напълно постигната. Та нали социалистическият вестник „Форвертс“ писа, че се желае, щото победата този път да не увенчае германското знаме!... Муниционната стачка, обаче, не постигна целта си - германските бойци постлаха с повече свои тела бойните поля. Войската продължаваше да изпълнява дълга си, макар че беше вече морално потресена.

- Защо се биеше армията, когато вътрешността не искаше победа?

- Какво постижение, какъв неочакван успех за враговете!...

След отпадането на Русия и освобождаване на германски войски от изток, Франция и Англия бяха загубили голяма част от куража си. Обявената генерална стачка в Германия им дойде като „помощ в дванадесетия час“.

Значи... не смелостта на германската атака ще реши края, а този край зависи единствено от издръжливостта на вътрешността. Каквито и победи да извоюваха сега войниците от фронта Германия стоеше пред прага на революцията. Неприятелската пропаганда се засили, засилиха и парламентите на враговете своите кредити за продължаване на борбата, защото надеждата им за благоприятния за тях изход от войната нарасна.

Боецът Хитлер бе щастлив, че можа да участвува и в последната офанзива, която превърна борбата отново в подвижна война. „Още веднъж възликуваха победоносните дружини и окачиха последните венци на безсмъртната слава по обсипаните си с толкова победи знамена“.

Но колкото и бойците да бяха още смели и отстояваха с последни усилия пред враговете, във вътрешността разложението и началото на поражението бяха станали неудържими. Неприятелският напор се засили особено мощно през август и септември 1918 година, тъкмо когато вътрешността се разлагаше под внушението на интернационалистите.

Дивизията на Хитлер излезе за трети път на същите бойни поля, където младите доброволци от полка Лист бяха получили първото свое бойно кръщение в октомври и ноември 1914 година. В юли 1917 година те бяха видели за втори път скъпите и свети за тях гробове на своите млади другари, паднали с усмивка и с блестящи от възторг очи за величието на милата родина. Старите сега войници „верни и послушни до смърт“ дойдоха за трети път на същите свети места.

През нощта 13/14 октомври англичаните подемахт пред Ипр едно небивало по размери обстрелване с отровен газ. Барабанныят огън продължава цялата нощ, обгорени са много от другарите на Хитлер, някои навеки.

Призори на 14 октомври се довлича с обгорени като въглени очи и ефрейторът Адолф Хитлер, носейки в гърдите си последното донесение от войната. След няколко дни той е на лечение в лазарета Пазевалк в Померания, откъдето преживява революцията.

Мерзки престъпници бяха вече успели да забият меча откъм гърба, да сломят, здравето досега тяло на войската и да погребат величието на държавата.

„Затова ли издържа германският войник гладен, жаден и мръзнец в сражения, бури и летен зной, уморен от безсънни нощи и безкрайни походи? Затова ли стоя той под ада на барабанния огън и в огнената лава на газовата борба , без да се поддаде, винаги спомнящ си само дълга да пази отечеството от нападението на врага?“

Но напусто е всяка скръб пред нещастieto, чийто размер е неизмерим!

На 10 ноември пасторът в лазарета описва пред болните и ранени войници всичко станало. Съобщава им, че кайзерът е абдикирал, че в Германия е обявена революцията, и че сега нейната съдба и съдбата на германския народ ще зависят от милостта на победителите.

Хитлер не издържа. Хвърля се в леглото си и ридае от жал, че всичко, всичко е загубено.

Хитлер излизаше от войната с два железни кръста, с отлични бойни атестации и чин ефрейтор - един неизвестен ефрейтор, който тъкмо в тези необикновено тежки за Германия дни взе смелото решение да стане политик.

Хаосът след войната

По онова време, веднага след погрома 1918 г., Германия се намираше пред опасността да бъде болшевиизирана. Новото германско правителство не можеше да запази реда и вредом, както в столицата, така и в другите градове, разложението застрашаваше да вземе необичайно големи за Германия размери.

Когато Хитлер дойде в Мюнхен завари и тук същите болшевишки настроения. Баварски министър-председател бе евреинът Курт Айзнер-Козмановски, който бе изкарал цялата война из берлинските нощни локали. Като боец от фронта Адолф Хитлер не бързаше да бъде уволнен от военна служба, а се приюти в казармата на допълнящата дружина на своя полк. Войската, обаче, бе силно разстроена: вместо дисциплина, сега се прокарваше някакво „доброволно послушание” и насъбраните в казармите пълчища не заслужаваха да носят повече почтеното име „войници”.

Понеже Хитлер не можеше да изтърпи това противно нему положение, реши с някои свои другари да се отстрани и да отиде в един още неразтурен военен лагер и там, далече от разложението и печалните картини на деморализацията, Хитлер бе занимаван от една единствена мисъл: как ще се спре всичката тази тъжна игра; кой ще върне съзнанието на народа; кой ще освести заблудените?

Безсънни нощи прекарваше Хитлер и мислеше все за нещастieto на германския народ. Неговото решение бе, че трябва да се започне отново борба, но кой да поеме борбата - ето големият и трудно разрешим въпрос. Защото, какво можеше да направи той - неизвестен войник, човек без име, без привърженици?

В март 1919 година Хитлер се връща пак в Мюнхен и новите събития оставят още по-тежко впечатление в душата му. На 7 април избухва комунистическо въстание; на 13 април се прогласява диктатурата на съветите. Мюнхен преживява един кървав режим, възглавяван от евреина Левине Нисен. На 27 април войници от екзекутивата се опитват да арестуват Хитлер, когото считат за „реакционер”, „дисциплиниран” и „привърженик на кайзера”, обаче Хитлер ги посреща мъжки и със строг глас им заповядва да напуснат квартирата му, иначе ще изпразни револвера си в тях.

Терорът в Бавария и Мюнхен продължава до 2 май 1919 година, когато идва освободението. Освободителите на града - доброволческият корпус на генерал-лейтенант фон Епп - влязоха в Мюнхен, радушно приветствувани от хилядното множество. В редовете на освободителите се намираше и неизвестният ефрейтор Адолф Хитлер.

В май 1919 година ефрейторът Хитлер е командирован към военната комисия, която трябвало да разследва събитията през време на революцията при един от полковете. Освен това Хитлер следва и курсовете за гражданска подготовка на войската При тези курсове той намери един кръг свои познати,

пред които можеше за първи път свободно да говори. Всичко, което го бе вълнувало от много ранни младини, което бе пламтяло в сърцето му дълги години наред и не бе го напуснало, сега можеше да бъде изказано.

Той чувствуваше, че думите му увличаха неговите другари и виждаше как очите им игриво започваха да проблясват, тъй като те чуваха отново да им се говори за любов към родината, за германското величие, за общността на германския народ - понятия, които им бяха станали вече почти чужди.

Откритото от началството му дарование да говори разшири кръга на Хитлеровата осъзнаваща войниците дейност. Той бе назначен наскоро за „възпитател“ в един от полковете, при която си дължност има възможността да влезе във връзка с различни политически среди.

В това време се случи и запознаването му с Готфрид Федер, който бе станал известен със своя често четен реферат „Премахване на материалното робство“. От Федер Хитлер възприема новата идея за разпределение на богатата, мисълта за премахване на борсовия капитал и желанието да бъде създадено едно чисто национално германско стопанство. С това се започна духовният подем на Хитлер към политическа дейност. Ясна мисъл и целесъобразни идеи изпълват с вълнение и копнеж неговата душа, пропита от чистата вяра и предана любов към родината, за величието на която той беше вече готов да поеме отново борба.

Седми член на партията

Хитлер взе решението си да стане политик. В това нямаше нищо особено, защото малко ли политици-самозванци се явяват във всяка страна, особено когато народът е преживял някое голямо крушение. Затова за времето след катастрофата на Германия Хитлер писа:

„Тъкмо тогава всеки се считаше за призван да сформира нова партия, щом бе недоволен от дотогавашния развой на нещата и не хранеше повече доверие в никоя от съществуващите партии”.

Че тогава такива новосформирани се появяваха и изчезваха като гъби бе твърде естествено, още повече щом, както добавя Хитлер: „Основателите обикновено нямаха и понятие какво ще рече от малката групичка да създадеш една партия или едно движение”.

Един ден на Хитлер било поръчано да се информира за новосъздадената съвсем непознатата до тогава „германска работническа партия”, за която цел той трябвало да присъствува на едно от нейните събрания.

На уречената вечер, 12 септември 1919 година, Хитлер се яви с войнишката си куртка на събранието, където намери 20-25 присъстващи, предимно от долните среди на народа. Случило се бе, че тази вечер пред тези хорица говореше Федер и понеже Хитлер го бе вече слушал и знаеше неговите възгледи, използва времето, за да наблюдава това, което произлизаше в залата. Впечатлението му не беше нито добро, нито лошо, обаче, заключението му бе, че и тази нова партийка ще заглъхне също така, както бяха заглъхнали стотици досега.

След завършването на реферата на Федер, Хитлер се готвел да си отиде, когато се казало, че се допускат и прения. Веднага някой си „професор” взел думата и ни в клин, ни в ръкав започнал да развива мисълта си за отделянето на Бавария от Прусия, което щяло да донесе омилостивяване на победителите спрямо баварската земя. Това възмутило войника и той поиска думата. С такъв жар заговорил Хитлер, че „професорът” намерил за нужно да напусне локала. Впечатлението от думите на този непознат човек във войнишка униформа е било твърде голямо и когато Хитлер тръгнал вече да си отива, пред него се явил един работник, втикнул в ръката му една книжка и му казал: „Вземете я, прочетете какво е написано в нея и след това пак елате при нас, защото от такива хора като вас ние винаги имаме нужда”.

На следното утро в казармата Хитлер се спомнил за преживяното предната вечер, взема книжката и я зачита. Това е било политическата брошура на Антон Дрекслер - „Моето политическо пробуждане”. Така случайно се бяха срещнали основателят на германската работническа партия, Антон Дрекслер, и нейният бъдещ създател Адолф Хитлер. Техните идеи си допадаха, защото от това, което Хитлер прочете в брошурата на Дрекслер, намери много нещо сходно със своите разбирания и схващания по различните политически и социални проблеми.

Обаче, преди още да изтече седмицата Хитлер получава една картичка, с която бива поканен да се яви следващата сряда пред централния комитет на партията, за да бъде приет за неин член. След няколкодневна вътрешна борба Хитлер решил да се отзове на поканата, макар и да не е бил установил още окончателно за себе си дали да приеме да стане член на тази малка партийка. Заседанието е било много мизерно, както описва Хитлер, и почти не е издавало нищо друго освен повидимо силна вяра и добро желание. Хитлер изпада в една голяма вътрешна борба, защото му предстоеше да разреши най-тежкия въпрос от живота си: да влезе ли в тази партийка, или да откаже. Може би разумът на практичните хора би го посъветвал да предпочете записването си в една от големите партии, щом веднъж е решил да стане политик, обаче, в случая у Хитлер е преодоляло желанието на предопределения за водач голям човек - да започне от нищото и *от нищото да създаде едно велико нещо*. Така Хитлер стана седмият член на германската работническа партия.

Основни разбирания

Хитлер чувстваше, че положението след революцията 1918 година бе болно и преходно и че трябваше да се намери средство да може отново да се възвърне вярата на германския народ, да се отклонят слабите натури от опасността да бъдат увлечени от марксизма - трябваше да се започне нова борба, необходимо бе да се създаде едно младо движение, което да не бъде организация на задоволените и ситите, но да групира страдащите и недоволните, които представляваха болшинството от германския народ.

По тогавашните разбирания на Хитлер, едно ново движение трябваше да бъде създадено не, за да привлече средите на националната интелигенция, а за масово организиране широките слоеве на трудещото се население, тъй като възраждането на германския народ щеше да стане чрез събиране в маса силата на волята на германските граждани. Всред тези апатични сега германци трябваше отново да се възпламенят енергиите на инстинкта за самосъхранение и на волята за самозапазване, които бяха се изхабили вследствие противонационалната престъпна дейност на некадърни политици. Германският народ излизаше след катастрофата обезоръжен, но Хитлер не намираше там злото. Не обезоръжаването водеше германската нация към погибел, а пониженият дух и липсата на воля и желание да се борят за възстановяване на политическата сила на народа. А тази политическа сила щеше да се възстанови само чрез национализирането на антинационалната маса от народа. Всеки стремеж за придобиване отново на германска самостоятелност като държава пред външния свят имаше за предпоставка на първо място възстановяването на вътрешната сцепленост на народа. Национализирането на масите Хитлер смяташе, че трябва да бъде най-върховна цел на всеки чисто германски политик, на всяко германско политическо движение, че никоя социална жертва не бива да се счита тежка за постигането на тази цел.

Национализирането на широките народни маси по никой начин не може да се предприеме чрез полумерки – масата се състои не от професори и дипломати, а от хора на грубия труд, които водят едно тежко съществуване, и че ключът на вратата за към тяхното сърце лежи във волята и силата на този, който ще бъде призван за водач.

Национализирането на масите трябва да бъде паралелно със съзнателното повдигане на социалното и културното положение на народа. Само така и по този честен път движението ще може да върне германския работник на народа и да го отклони от пътя на интернационализма. Откъснат от интернационалните утопии, освободен от социалната и културната нищета, германският работник в здравата своя маса би могъл да стане отново желаният фактор в германската народностна общност. Първата и главна цел на политика, който ще иска да възобнови силите на германската държава, трябва да бъде не задоволяване с привличане към движението малцината още национално чувстващи, а напротив, с припечелване, колкото и трудно да е то, на множеството антинационално настроени.

Главното и същественото при една такава задача бе да се спечели сърцето на масата, а сърца се печелят от личности, които имат авторитет да водят и поемат отговорността за водените. Новото време след войната бе доказало, че демократичният мажоритарен принцип е отдавна изживял своята епоха, защото напредъкът и културата на човечеството никога не са били продукт на мнозинството, а са били единствено рожба от гениалността и енергията на отделни личности.

Партията засилена

Влизането на Адолф Хитлер в партията се почувства веднага. Естествено, положението, в което той завари малката германска работническа партия, бе плачевно, защото никой не знаеше за нейното съществуване, нито отдаваше някакво значение за ролята, която може тя да изиграе. Необходим бе, както забеляза Хитлер още от самото начало, да се привлече вниманието на обществеността. За това бе нужно да се създаде голям импулс на работата на седемте членове, които трябваше да започнат най-усилена пропаганда, за да привлекат първо слушатели в своите събрания, а в последствие и привърженици - членове.

Обявените извънредни събрания на партийката продължаваха в присъствието на 11-13-17-23-34 и един твърде голям успех 111 души. Излизането на Хитлер по-често да говори увеличаваше значително явяването на повече слушатели, тъй като той се показва най-добър оратор между всички други.

Описвайки в своите речи пред тези малки събрания, страданията и падението на германския народ вследствие на загубването на войната, Хитлер не допускаше да заседне в душата и на най-скептичния му слушател отчаянието, защото той знаеше, че отчаянието е враг на всяка помисъл за възход, на всяко желание за борба.

Влизането на Хитлер в Германската работническа партия послужи като предлог и примамка, защото много още други бойци от фронта, другари на Хитлер от войната, да последват неговия пример, и по този начин в тази, състояща се първоначално само от граждани партийка се вля борческият дух на боеца от фронта. Разбира се, душата на всичко беше отначало и си остана докрай Адолф Хитлер. Неговото умение и възторгът му, както и неуморимата му енергия показваха на всички тогавашни членове на партийката, че той ги превъзхожда и има залождата и качествата да бъде действително един водач.

И в организационно отношение Хитлер се зае да поправи и създаде това, което липсваше. Най-напред голям минус бе за партията, че нямаше установена своя програма, която да бъде оповестена публично и със своите стремежи да послужи за привличане на нови привърженици, които да бъдат готови за борба и жертви за постигане на целите на партията.

Окуражен от постепенния си, но все по-осезателен успех в привличане на публика за редовно държаните партийни събрания, Хитлер замисляше вече в края на 1919 година и особено в началото на 1920 година изнасянето на едно масово публично събрание, на което да бъде прокламирана партийната програма. По този пункт, относно по-скорошното изнасяне на голямо масово събрание, Хитлер попадна в несъгласие с дотогавашните водители на партията, председателят за Райха - Карл Харер се оттегли от партията и неговото място зае основателят Антон Дрекслер. Хитлер беше натоварен с организацията и пропагандата на партията, като същевременно той драговошно пое подготовката за изнасяне на първото масово публично събрание.

Това събрание, което се състоя на 24 февруари 1920 година при препълнена от 2 000 души зала, беше един блестящ триумф за Хитлер, който се прояви не само като способен организатор, но и като един чаровник на словото, чрез което той можа да убеди и завладее сърцата дори и на комунистите и на другите марксистически настроени, явили се на събранието с желание да го разтурят.

За всекиго беше ясно, след това паметно събрание, че едно ново убеждение, една нова воля, една нова вяра в бъдещето на Германия подемат пътя, който щеше да позволи да се извоюва свобода и сносен живот за германския народ.

Същност на националсоциализма

Вярно е, че същността на националсоциализма се възприема и разбира не чрез тълкуване, а чрез преживяване в душата, но все пак едно малко тълкуване на националсоциалистическата идея, така както беше разбрана и възприета от Хитлер, е необходимо, за да не се даде възможност на недобросъвестни противници да изкривят основните принципи на националсоциалистическото движение. Двете основни идейни опори на националсоциалистическия светоглед, създаден и проповядван от Хитлер, бяха и останаха: *премахване на материалния гнет и прокарване на общата полза пред собствената полза*.

Тези две искания, съчетани заедно, обуславят новата идеология, те са основните камъни, върху които ще се гради новият социален ред.

Волята на Хитлер, задачата, която той си постави и задачата, която той възложи на националсоциалистическото движение в Германия, бе: *от хаоса да се създаде социален ред и да се гарантира този ред за вътрешното закрепване на държавата*. Че социалният въпрос не може да се разреши, докато голямата преобладаваща част от народа е поставена под материален гнет (това е материалното заробване на гражданите на стопански слабите от тях, под всичките му възможни форми при стария ред или накъсо: използване на слабите работници от силния капитал) бе своевременно съзнато от Хитлер.

Премахването на материалния гнет, според Хитлер, е главната ос, около която се върти всичко. И когато се възприеме като принцип, че "общото благо е най-върховен закон", ще се стигне до Хитлеровия стремеж да се създаде едно народно стопанство, което да служи за задоволяване нуждите на народа, а не за висока рентабилност на вложения капитал, и че парите трябва да обслужват държавата и не бива капиталът да стане държава в държава.

Хитлер търсеше вътрешното заздравяване на Германия в подобряване на социалните условия, което значи подобряването на условията на живота за голямото множество от народа. Една засилена вътрешно държава може да вдигне глас и да предяви външнополитически искания.

Обаче, вътрешното заздравяване и по-голямата социална правда не значат разграбване и унищожаване на създадени материални блага, щом те са изработени и придобити по честен начин.

Националсоциализмът признава частната собственост и я поставя под закрила на държавата, обаче, с оглед на благото за народа, ограничава безмерното натрупване на богатства в ръцете на отделния гражданин.

Чрез създаване на народностна общност Хитлер замисли да постигне вътрешното засилване на Германия. Хитлер се бе обявил против марксистите и против диктатурата на пролетариата, но също така се бе обявил и против всички други партии и не искаше да допусне диктатурата на профитариата (използвачите).

С целта за постигане величието на държавата, Хитлер бе подел една еднакво жестока и еднакво безогледна борба и на ляво и на дясно, защото той искаше да създаде един трети Райх на социална справедливост и национална свобода, единен вътрешно, силен външно, готов да отстрани несправедливостите от мирните диктати, да постигне обединението на всички германски земи с отечеството-майка и да отстои правата на политически и териториално обединената германска нация към равноправие за живот и за използване на световните блага.

Вътрешното съдържание и истинската крайна цел на всички идеи, застъпвани от Хитлер, са били и останали: *да се добие сигурност за утрешния ден на германския гражданин в народностната общност и сигурност за бъдещето на Германия сред световната общност.*

Към победа

В продължение на 14 години Хитлер води борба за възраждането на Германия, борба като опозиционер. Движението на Хитлер се разрастваше необичайно бързо и въпреки многочислените му врагове и пречките, които му се правеха от страна на властта, марксистите евреите и интернационалния капитал, то вземаше размери, които му обезпечаваха един ден пълната победа. В първите години още от зараждането на движението бяха предприемани акции, които по замисъл и изпълнение днес действително предизвикват учудването на всички. Протестите, против тежките мирни диктати и последвалото от тях обедняване на победените народи против окупирането от страна на победителите на все повече германски земи, против причинителите на ноемврийската революция в Германия бяха винаги подклаждани, организирани и изпълнявани от преданите привърженици на Адолф Хитлер.

В нощта 8/9 ноември 1923 година националсоциалистическата германска работническа партия, обединена за случая с други национални съюзи и организации, поиска да направи преврат в Мюнхен. Този преврат действително не успя и коства доста много на Хитлер и движението, обаче все пак Хитлер има куража да признае, че този неуспех коригира тактиката за постигане на поставената цел.

Хитлер беше арестуван поради активната му намеса в преврата и предаден на съд.

През време на излежаване част от наказанието си в затвора Хитлер написва своята книга „Моята борба”, която остана навеки като политически катехизис на неговото движение. Излязъл от затвора на 20 декември 1924 година, Хитлер веднага се залови да възстанови партията, която беше изпаднала в разложение вследствие неговото отсъствие от челното ръководство.

На 27 февруари 1925 година Хитлер прокламира възстановяване на неговото движение и чрез една майсторска реч успя да обедини разединените и започнали да враждуват един против друг негови сподвижници. От този ден нататък Хитлер води борба за възтържествуване неговите идеи и за поемане на властта от националсоциалистическата германска работническа партия по един напълно конституционен път. Безкрайната му вяра в успеха и силата на неговото убедително слово го водят неминуемо от успех към успех и от една политическа победа към друга.

Числото на партийните членове в края на 1930 година възлиза на 389 000 души. На 31 март 1932 година това число бе 1 414 975. Това бе признакът, че националсоциалистическото движение бе станало всенародна борба за въздигането и преуспяването на третия германски Райх.

Победата

Най-после голямата борба се увенча с успех. На 30 януари 1933 година Хитлер стана райхсканцлер на Германия и започна чрез съдействието на своите сподвижници да прилага на дело така тържествено възвестената преди 13 години и свято пазената партийна програма. Само шест години бе съдено на Хитлер да може в мир да прилага своите разбирания, да реализира дадените обещания и да твори величието на германската нация. Постиганията през този шестгодишен период на мирна дейност са толкова големи, че историята ще ги отбележи неминуемо като един рядък възход на германския народ.

Далновидността, предвидливостта и смелостта на водача Адолф Хитлер дадоха на Германия възможност да си възвърне Саарската област, Австрия, Судетската област и Мемелската област, както и да отхвърли ограниченията за Рейнската област по Версайския диктат и пълноправното и свободно нейно включване в границите на Райха.

Така, в течение само на 6 години, Хитлер успя от излязлата от Световната война намалена Германия до 468 358 кв. км и до 61 800 000 души население, да създаде до пролетта на 1939 година една Велика Германия с 635 281 кв. км и 85 700 000 души население. Това са постижения в мирно време, които Хитлер успя да реализира за своята повалена държава без кръв и без жертви.

А величавите победи на германското оръжие - победи по суша, по вода и по въздуха - които от две и половина години насам следват непрестанно, показват, че германското оръжие, създадено и подготвено от Хитлер само в няколко години преди войната, е издигнато на онази висота, която за вечни времена му запазва и гарантира неоспоримия ореол. Фактът, че днес германската армия владее цяла Европа от Нарвик до Бискайския залив и от Брест до Керч, както и на изток по една линия, минаваща пред Москва и пред Петербург, показват, че вдъхновението, с което някога Хитлер като седми член на партията почна борбата за величието на германската нация, е станало плът и кръв на всички германци, призовани днес от Водача си да отстояват не само честта и живота на своя народ, но и спокойствието и мирното развитие на всички народи в Европа.

Грандиозността на Хитлеровите постижения, както в мирното време, така и в годините на война сочат, че начело на германската нация Провидението е поставило един гениален водач-великан, който ще прослави не само своето име, но и името на народа, който той възглавява.

Хитлер като политик олицетворява ценното, дълбоко вгnezденото, първичното на германската народна душа. Именно за това е той „най-германец от всички други германци”. Хитлер стана живото въплъщение на въжделенията на германската нация и само в това се крие отговорът на загадката: защо германските народни маси го разбраха и посрещнаха така непринудено; защо неизкълчените души се увлякоха по него, станаха възторжени последователи на

неговото движение и самоотвержени и смели борци за прокарване на неговите идеи. Това е същевременно е отговорът и защо той е боготворен!

Външното въздействие на Хитлер върху отделния човек и върху масите е омайващо. Простотата в държанието, чистотата на мислите му и сърдечността на общуване с всекиго и всички го правят така популярен, както рядко друг народен водач или политически деец е бил. Чистите и светли идеи, чрез които той върна към живот германския народен дух, бяха за него послание от един друг, по-висш свят. Но тези идеи можеха да добият реално оформяване единствено, защото Хитлер бе не само негов проповедник, техен вестител, но и първи борец за прилагането им. Като участник във войната, Хитлер бе изпитал всички ужаси, на каквито бе изложен всеки един боец, и когато реши да стане политик той се чувстваше идеен пълномощник на два милиона паднали във войната германци. Хитлер възвърна вярата в собствените сили на народа, подхрани отново чувството му за чест, успя да прокара най-големите реформи в организирането на държавата и да вдигне потъпквания някога народ за нова неравна кървава борба. Хитлер успя да стори всичко това, защото в душата пламтеше и още пламти един фанатизъм, който не уговаря, а убеждава, един фанатизъм, който не е нищо друго освен „онова свещено въодушевление, без което великото никога и никъде не може да се постигне, и онази духовна мощ, която с искане на невъзможното реализира действително необходимото”.

Своя фанатизъм Хитлер е поставил в съюз с дисциплината, която за него е една висша човешка и политическа добродетел. С пълно право може да се твърди, че Хитлер и от висотата на днешното свое положение е най-дисциплинираният член на партията. Снизходителен към сподвижниците си, той не позволява за себе си никакво отклонение от суровия път на борбата и дълга. Промените в положението му не промениха нито държанието му, нито навиците му. Хитлер остана такъв, какъвто бе в началото. Величието и славата, с които съдбата така щедро посипа житейския му път, не го промениха - той не се възгордя, не забрави миналото си, произхода си от народа.

От висотата на своя пост, като председател на германския Райх, райхсканцлерът Хитлер признава пред своите партийни другари: „За да бъда аз тук на този пост, аз, предишният работник, неизвестният фронтовик, това дължа на вас. Вие и аз сме едно. Аз съм вие и вие сте аз!”.

Хитлер се яви по невидимите предопределения на съдбата, в момента на най-голямата нужда на германския народ. Провидението му даде дарованието и силите да се справи с благоприятните и неблагоприятните обстоятелства, които завари и които с течение на времето се появяваха, и да постигне целта си.

Че днес Хитлер е не само спасител на своя народ, но че е спасител на цяла Европа, това е друго благоволение на Всевишния към него, който му вдъхна вярата в неговата мисия и го обдари с благоволенията си.

Бог бе послушал някогашната молитва - възглас на Хитлер: „Господи, не оставяй никога да се поколебаем и да забравим дълга, който ние драговолно поехме!”

Необикновеното у един необикновен човек

От казаното до тук проличава, че необикновеното у Хитлер проличава на няколко пъти в живота му. Но най-необикновено е било за Хитлер: първо, че като работник и борещ се с мизерията на живота, не стана като другите работници отрицател и рушител на всичко здраво и свято, а запази твърде силното свое национално чувство; че тъга бе свила душата му от болка след погрома на Германия и че той не се отчая и макар и току що върнал се от фронта, бе запазил готовността си отново да подеме борбата, борба сега не вече за величието, но за спасението на Германия; и трето, което е от всичко най-необикновено у този необикновен човек, най-отличаващо го от другите политически люде в света, е решението му да влезе в малката германска работническа партия, която в 1920 година беше преименувана на националсоциалистическа германска работническа партия. В тази последна стъпка проличава какъв голям идеалист е бил и остана Хитлер. Ако той беше се ръководил от егоизъм и материални подбуди, би предпочел да се нареди в една от големите, известни и силни германски партии и непременно в тази, която има най-големи изгоди да дойде скоро на власт. Така постъпваха, така продължават още да постъпват хората, за които политическата кариера е средство за добиване на лични блага и успехи. Идеалистът Хитлер с жар и чистота в сърцето си се хвърли като гладиатор сред малката група хора само с добри намерения, за да поведе една отявлена безкрайно дълга й неизмеримо трудна борба за спасението на германската нация.

С шест души започва Хитлер, при тези шест партийни членове се проявява той, първо като оратор и после като организатор. Защото, когато Хитлер влезе в партията не можа да донесе нищо друго със себе си освен голямата своя тъга от разрухата на Германия и способността си да говори. С този свой морален капитал и със силната си вяра в своя успех Хитлер създаде партията, на която той от 1 август 1921 година стана председател и можа да организира „националсоциалистическото движение, на което той бе пълният идеен и физически водач до поемането на властта на 30 януари 1933 година, от когато по право и по дълг стана вече и Водач на германския Райх.

Увеличащ оратор

Способността на Хитлер да говори бе проличала на два пъти, преди той да се реши да стане политик: в училището и пред другарите му на фронта защото със словото си той бе склонявал децата да го послушат в игрите си и пак със словото си той бе убеждавал бойците да изпълнят докрай своя върховен дълг.

„Знам, че по-малко с писани думи, а повече с произнесени слова се спечелват хората, че всяко движение на земята дължи своето нарастване на велики оратори, а не на велики писатели.” Това признание прави Хитлер в предговора на своята единствена книга „Моята борба”, в която той на няколко места изтъква силата и въздействието на словото.

„Силата, която раздвижи големите исторически лавини от религиозно и политическо естество, се криеше вековечно само във вълшебното въздействие на произнесеното слово.”

„Широките маси на народа се поддават само на мощта на речта. Всички големи движения са народни движения. Те са вулканически изригвания на човешки страсти и душевни чувства, възбудени или от жестоката богиня на нуждата или от възпламеняване на множеството чрез слово, но съвсем не са сладникави излияния на литерати и салонни герои, привърженици на естетиката.”

„Словата са удари с чук, които могат да отварят вратата към сърцата на народа.”

„Докато ораторът добива едно неспирно коригиране на темата си от самото множество, пред което говори, защото той винаги може да отгатне по лицата на слушателите си доколко те долавят смисъла на неговото изложение и дали впечатлението или резултатът от думите водят към желаната цел, писателят съвсем не вижда или не познава читателите си.”

Хитлер счита, че речта на един държавник към народа му не трябва да се преценява по впечатлението, което тя оставя у един университетски професор, а по въздействието ѝ върху народа - въздействието на живото слово. Та не бе ли то, с което преди две хиляди години Богочовекът си послужи, за да създаде християнската религия, която и днес има здравите си устои сред милиони хора?

Живо слово пред много хора - към това се стремеше винаги Хитлер в първите години от създаване на националсоциалистическото движение и живото слово бе и остана залог за неговия успех. И днес още, двадесет и няколко години по-късно, пак посредством живото слово Хитлер е в постоянна връзка с германския народ и по този начин дава отчет за своите постижения и увелича всички към нови епохални дела, към епична саможертва, към величаво изпълнение на дълга дори и пред лицето на смъртта.

Външното въздействие на Хитлер върху масите е възхитително. Преди още думите на този чародейник да се понесат над втрещилото се и превърнало на слух множество, само появяването му между хилядите очакващи го, изкачването му на трибуната и оглеждането на претъпканата зала или площад стигат, за да овладее душите. Хитлер не е позьор, но все пак това напипване на настроението и търсене контакт със слушателите, което се добива само в няколко минути преди да започне да говори, му обезпечават увличането на присъстващите. Преди още някой от тях да може да мисли, преди още да подозира силата на словото му, което след няколко мига ще започне да се лее из неговите уста, чаровникът е завладял и ума и сърцето, а щом заговори думите му влияят ободрително, като че ли някакъв товар се сменя от душата на слушателя и той започва да се чувства свободен, въздигнат, окрилен. И духовно изгладнелият народ гълта жадно всеки негов възглас и съзнава колко голям и непостижим е този, който стои на подиума там отпред. Неговите думи са предупреждение на един предвидлив истински народен водач; те са жигосване и камшични удари върху лицата на враговете, които са забравили да се червят от срам. Но така също словата на трибуна Хитлер са ободряващ еликсир за чистата народна душа, която Хитлер отново възвисява и ѝ върна стремежа към един идеал. За идеала проповядваше Хитлер борба, не за никакви материални блага. Неговите думи: *„Паметниците на човешката култура не са произлезли от жажда за пари...“* и *„Човек не живее само от материални блага“* имаха чудно въздействие пред германското гражданство, както чудно бе въздействието пред бойците, че *„никой не е паднал в боя от грижи за ежедневния си хляб, но защото е обичал Родината си и е искал нейното величие“*.

Обикновено различават два вида оратори - оратори по разум и оратори по сърце. Ораторът по разум остава винаги теоретик, а ораторът по сърце е роден да раздвижи и ръководи масите. Хитлер не може да се причисли нито към едната, нито към другата от тези две категории оратори, и това е собствено тайната на магическото въздействие на неговото слово, тъй като той не е нито изключително оратор по разум, нито пък само оратор по сърце. По-право е да се каже, че той говори и с разум, и със сърце, според случая и според момента.

Между две речи - едната написана възискателно и издържана стилно, а другата съчетана набързо и даже импровизирана, Хитлер цени тази, която постига по-голямо въздействие у народа и води по-скоро към желаната цел. Най-голямата сила на Хитлер като оратор е не толкова в риториката, колкото в това да говори с една фанатическа убеденост в правотата на думите си. Той напипва чувствата на слушателите си и им предава техните болки или техните копнежи по начин, за да може и най-последният по култура, присъстващ в събранието да каже: *„И аз така мислех и чувствавах, както Хитлер говори!“*. Но въпреки това речите на Хитлер са стилистически перли, независимо от обстоятелството дали ги чете, говори по бележки или импровизира направо. Обаче и в трите случая интонацията на гласа остава такава, че у наблюдателя се запазва впечатлението, какво Хитлер говори направо. И не само на слушателите, които не го виждат, а следят речта му по радиото или високоговорителите извън залата, но и у тези, които не отделят погледа си от него, е трудно да кажат със сигурност каква реч произнася Хитлер - чете ли я, по бележки ли говори, или я импровизира.

Отначало Хитлер започва речта си почти несигурно, едва ли не с пресечките един тих, хриплив глас, който само след първите няколко фрази се засилва. Подир първото търсене и напипване, докогато се постави в контакт с мнозинството, докато превъзмогне колебанието у слушателите и установи духовна връзка с тях, у него оживява силата на гениалното, мислите му започват да текат като мощен поток и думите му изразяват завладяващи идеи. Така, увлечен в течение на час или два, той изказва или обяснява множество вътрешно прозрени истини, бликащи направо от сърцето и преливащи се в сърцата на слушателите, които остават завладени от него навеки.

Хитлер не прилича на никой школуван и опитен в четене на реферати сказчик, при когото всичко върви отмерено - от начало до край. Напротив, всяка реч на Хитлер е нещо ново, нещо небивало; всяка негова реч може да бъде произнесена само веднъж, тя не може да бъде повтаряна.

Докато Хитлер е на трибуната, не се стряска от нищо. Дори и бой да има в залата, както е било в първите публични събрания на малката му тогава партия. Той винаги запазва от трибуната ореола на естественото отстояние между оратор и слушатели, между водач и водени.

Говорът му е като на един истински народен човек - прост, ясен и прозрим, както е прозримо цялото негово същество. И въпреки това, или именно поради това, думите му влияят така силно, като че ли слушателите изведнъж от тъмнина преминават в светлина, от мрак и отчаяние – към слънце и надежда.

В речта на Хитлер, когато трябва, се преплита един чуден хумор, здрав, слънчев хумор, който разведрява и окуражава душата и ѝ вдъхва готовността да понесе с ново себеотрицание и най-голямото изпитание.

Който е имал действително голямото щастие да чуе Хитлер и да го наблюдава отблизо, така да се рече, да го гледа очи в очи и да следи играта на всеки един мускул от неговото лице, ще си спомня цял живот за това преживяване и не ще може нищо друго да каже, освен че Хитлер притежава и излъчва чрез говора си такава една мощ, каквато никой, и най-прочутият оратор досега, не е изразил. Гениалността на Хитлер като оратор се състои в това, че той може да облече идеите и мислите в думи и тези идеи и мисли да ги хвърли на жадните въодушевени маси като цел за едно движение.

Гениалният човек

Способността на Хитлер да изразява мисли и идеи в слова и да ги дава като цел на следващите го - показват, че Хитлер заслужава да се счита за гениален човек от ненадминати размери. Идеите са божии думи към хората, те са послания от гения за хората. Те са дарове от един по-висш мир. Геният Хитлер стана проводник на божии думи към германския народ, вдъхна на угнетените и онеправданите надежда във възвръщане свободата и величието на Германия, вярва, че германската нация не е изоставена от Бога.

Често пъти и най-хубавите идеи са били похабявани, щом не са могли да бъдат приложени за великата цел, или ако не са се възприемали с чистотата и извоювани със себепожертвование. Идеите на Хитлер добиха реално оформяване, защото той им бе не само проповедник - вестител, но и пръв отявлен борец за тях. Той можа да ги запази чисти и свети, както и чист и свят бе замислял им. Такава чистота и святост може да даде само един силно религиозен човек, чиято религиозност почива на вътрешното схващане за духовното в най-интимната гънка на човешкото сърце.

Колкото противниците на Хитлер и заинтересованите среди да се мъчат да разпространяват за него и националсоциалистическото движение, че са били застъпници на безбожието, истината сочи на факти, които отхвърлят всецяло това клеветническо твърдение.

Основните разбирания на Хитлер по отношение на религията и вярванията на народа са изказани категорично в книгата му „Моята борба”,

„Религиозните догми и уредби на народа трябва да са неприкосновени за политическия водач. Иначе той не бива да бъде политик, а трябва да стане реформатор, ако разбира се, е призван за това.”

„Само един пълен профан и непознаващ историята може да си въобразява, че лесно ще се справи с религиозния въпрос, който е съществувал от векове насам и не е могъл да бъде разрешен от никой от големите държавници.”

Засегнали тук становището на Хитлер по отношение на религиозността, ще трябва да се припомним още два цитата от книгата му:

„Политическите партии не бива да се занимават с религиозни проблеми, както и религията не трябва да се меси в политическо-партийните работи.”

„Не е достатъчно само да се говори външно за волята Божия, но трябва и на дело да се изпълнява тази Божия воля, за да не се допуска оскверняване на Божието дело.”

А в своята реч пред Райхстага на 30 януари 1939 година Хитлер заяви: „Никой в Германия не е бил преследван заради религиозното си убеждение,

нито ще бъде преследван. Националсоциалистическата държава нито е затворила някоя църква, нито е възпрепятствувала някое богослужение.”

Хитлер счита словото, живата реч за най-силното оръжие при пропагандиране разпространението на една идея. Той намира, че победата на един светоглед ще бъде толкова по-скоро възможна, колкото по-силно бъде той пропагандиран. Пропагандата чрез слово има предназначението да подготви масите и да ги убеди в победата на идеята. Пропагандата трябва да бъде чиста и въодушевена: да не обещава невъзможното, неизпълнимото, за да не разочарова увлечките се по идеята. Устната пропаганда трябва да се насочва към масите и да действа повече на чувствата, отколкото на разума; и тя трябва да се стреми да бъде нагодена според възприемателната способност на ограничените. Чрез пропаганда и слово партията и правителството трябва да поддържат връзката си с широките народни маси, за да могат да ги убеждават в застъпваните принципи и да ги държат бодри за борбата. *Слушателите от народа са непосредственият форум, истинското народно събрание, а не няколкото депутати в заседателната зала на парламента.*

Хитлер бе оценил, че „да водиш, ще рече да раздвижиш масите”. Затова той си постави за цел да раздвижи германските народни маси чрез *живо слово и лично въздействие*. Успехът на Хитлер се дължи така също в една част и на обстоятелството, че за епохата си той не срещна равен на себе си оратор и политик с по-силно лично въздействие.

Въздействието, което Хитлер проявява спрямо слушателите и последователите си идва и от неговата скромност, която не му позволява да се счита на по-високо духовно ниво от слушателите и последователите си, с които той обменя ценности от своята и тяхната душа. Това е едно неспирно даване и вземане от двете страни, без никоя от тях да обеднява, а напротив и двете се обогатяват.

Стремежът на оратора Хитлер е бил винаги да се постави наравно със слушателите си, но не чрез слизване до тях, а като се старае да ги издигне до себе си. Хитлер умееше в първите години от политическата си дейност, както умее това с виртуозност и днес, да осветлява събитията в тяхното национално и световно значение и да ги свързва с нуждите и грижите на отделния човек. Но Хитлер, дори и във времето на най-тежкото страдание на германския народ, не е насъсквал масите, а апелираше винаги към техните добри инстинкти. „*Речта му бе магнит, който притегляше всичко, каквото у народа беше още от желязо и кръв!*” - казва един от неговите първи сподвижници.

Цитати от речи

Няколко цитата от речите на Хитлер, но не от речите му като райхсканцлер и държавен глава на Германия, а от речите му в началото на създаването на националсоциалистическото движение, ще бъдат достатъчни да обрисуват способността на Хитлер да оформява мислите и идеите с думи. Извадките тук долу са само от Хитлеровите речи, произнесени през 1923 година, в която година германското мъченичество и страданието на германския народ станаха най-големи, защото, след политическия разгром, бе настъпило и стопанското проваляване на Германия. Това мъченичество и страдание са били разбрани и преценени най-добре от Адолф Хитлер, затова неговите речи през 1923 година са наниз от пламенни протести против пропадането на Германия и заробването на 70-милионния германски народ. Стопанското проваляне бе стигнало до края на 1923 година дотам, че един вестник се продаваше за 10-20-30 милиарда книжни марки, а държавният дълг на Германия растеше кресчендо.

„Който иска да върви по златния среден път, трябва да се откаже от постигането на големи и велики цели!...”

С тази своя мисъл Хитлер очерта и предрече на 10 април 1923 година, както своя път, така и пътя, по който иска да поведе Германия.

„И днес ние сме още най-малко обичаният народ на земята. Цял свят врагове стои срещу нас *и германецът днес трябва да реши дали ще иска да бъде свободен войник или покорен роб*. Предпоставките, при които може въобще да се говори за съществуването на една германска държава трябва да бъдат: обединяване на всички германци в Европа, възправяне към национално осъзнаване и готовност да се постави безогледно цялата народностна сила в служба на народа”

„Взаимодействието с работничеството на целия свят е възможно само върху базата на взаимно уважение и приравняване. *Германецът трябва най-напред да бъде германец*, както англичанинът е преди всичко англичанин, когато иска да добие уважението на другите. А това взаимно уважение в изразяването си спрямо германския работник е днес по-слабо откогато и да било друг път. Защото не се касае дали германският работник се солидаризира с работника от другите страни, но дали работникът от другите страни иска да се солидаризира с германския работник. Германският народ въобще не е желал да бъде интернационалист. Германското сърце прати преди девет години с въодушевление милиони войници да се сражават за величието на Германия, а и сега германското работничество в Есен отправя погледите си не към международната солидарност, а към Германия и към оня ден, който някога ще бъде ден на разплатата, и стори това със смелост и гордо германско чувство, макар че френските картечници откриха стрелба в неговите редове.”

„След войната не пролетариатът стана господар, а галицийският еврейн дойде и замести падналите крале.”

”Пропадането на германското национално съзнание въвлече в пропастта и германския стопански народ. Защото за освобождаването се иска нещо повече от стопанска политика, иска се нещо повече от труд. За да станем свободни са нужни гордост, воля, упорство!”

„Когато германският народ загина, нищо не струват нито чувството на такт, нито мъдрата умереност, нито духът на истинската демокрация, каквито се мъчи да проявява нашето немошно правителство.”

„През войната Клемансо бе казал: - Ще се бия пред Париж, ще се бия в Париж, ще се бия зад Париж! - За нас, германците, след окупирането на Рурската област трябва да кажа: - Ние не искахме да се бием пред Рур, ние не искахме да се бием в Рур, ние обаче ще трябва да се бием зад Рур! - Гладните, които в идните дни ще викат за хляб и 20-те милиона излишни германци в Германия отиват към страшна участ и всеки един от нас е длъжен да се запита дали и той не ще бъде измежду тях.”

„Хиляди от старите рентиери, лица на средното съсловие, учени, вдовици от войната продават своите последни златни предмети за книжни парцали... По този начин минава в ръцете на всичко заграбващото еврейство и последното национално богатство на народа... Милиони хора, които са пестили през целия свой живот, ще загубят всичко чрез тази измама”

„Дали Германия ще се въздигне или ще пропадне - това е безразлично за класово осъзналите се социалдемократи, стига само партията да стои на власт! Същото чувствава и центрумът на Ерцбергер, същото вълнува и демократите - важното е да не се докосне доктрината, да не се увреди на сближението на народите, на мира на народите... Тези народни избраници гледат спокойно как загина целият германски народ.”

„Новите властници в Германия след войната, за да оправдаят пред народа своето срамно дело със забиването на ножа в гърба на боеца, изпаднаха до заблуждението да признават на Германия виновността за обявяването на войната. Те, като истински пацифисти, започнаха да шумят, че цивилизованите народи не водят война и че Обществото на народите е най-висшето постижение на международния живот.”

Хитлер иска да обори тези заблуди и да докаже, че епохите без Обществото на народите са били много по-честни и много по-хуманни, и казва: „Винаги пред Бога и света силният е имал право да наложи волята си. Цялата природа е една мощна борба между сила и слабост, една вечна победа на силния над слабия, без която цялата природа би прогнила.”

„В борбата и победата трябва да бъде нашата надежда, а не в някакво Общество на народите, което иска да играе ролята на световен съд, а става за посмешище, защото липсва световната полиция, която да наложи неговите санкции.”

„Ако ние вярваме, че трябва да се освободим, необходимо, е да разберем, че никой друг няма да ни даде свободата, *освен нашият собствен меч.*”

„Възрастването на Германия до положението на велика сила бе резултат от победите на германската войска по бойните полета от 1870/71 година, а то съвсем не бе последица от приказванията в парламента. Наистина, много човешки жертви коштува създаването на Германия като велика сила, но... *40 000 паднали германци направиха възможен живота на 40 000 000.*”

„Два милиона германци представители на най-здравото у германската нация погинаха в Световната война. Не бива да се забравя, че и тези паднали герои имат право, а не само ние - останалите живи. Също така имат право, и дори повече от нас, милионите сираци, инвалиди и вдовици. Никой не падна в боя и никой не даде чадото си или съпруга си за днешна Германия, за Германия със социалистическото правителство: Жертвите се дадоха за величие на Отечеството, за обезпечаване свободния живот на германския народ. Като се знае това, ние ще разберем длъжността си, задължението ни към тези милиони германци да им създадем една нова Германия!”

„Ще има възход това движение, чиито последователи са готови на трайна жертва за неговия идеал.”

„Победата не ще ни избегне, защото нашата справедлива и наложителна борба против интернационалната борсова диктатура цели единствено възстановяването на нашето горещо обичано германско Отечество. Борбата иска жертви и тези жертви трябва всеки да бъде готов да даде, за да се спаси Германия. Не бива да се забравя, че германската монархия погина в момента, когато никой от 26-те монарси не бе готов да умре, сражаващ се пред пиедестала на трона”

„Ниш Фридрих Велики постави своето отстояване против цяла Европа в зависимост от допитване до войниците си? Струва ми се, че и тогава биха се намерили някои, които биха предпочели да си отидат по домовете. Ето защо аз казвам, че един трябва да решава, един трябва да действа”

„*Историята се твори от малцинства, от отделни личности - не числото прави история!*”

„Трябва да има смела вътрешна политика, ако въобще се иска да се прави външна политика”

„*Отечеството е нещо повече от обикновено местопребивание, където спекулантите работят, за да печелят пари.* Ето защо, първата задача на нашето движение е да национализира отново германците, за да почувствуват те пак отново цената на Отечеството и пак да го поставят да стои то над всичко.”

„Движението иска да научи нашия народ да разбира смисъла на старата истина, *че който не иска да бъде чук, ще трябва да бъде наковалня.* А наковалня сме ние днес и ще ни бият, *докато от нея не се изчука отново един германски меч.*”

С такива мисли и идеи се надяваше Хитлер, че ще може да събуди наново вярата у поражения от злощастния изход на войната народ, за да може да превъзмогне той крушението и се съвземе отново към възход. Хитлер бе твърдо убеден, *че всяко поражение може да се превърне в предпоставка за бъдеща победа* и твърдо вярваше, *че загубената война може да стане причина за нов подем, защото нуждата калява човешката енергия, а потисничеството поражда духовно обновление.*

Близо 20 години оттогава, когато Хитлер пред своите малочислени слушатели проповядваше тези мисли и идеи из локалите на Мюнхен. Колко постижими бяха поставените от него цели доказват резултатите от управлението на Хитлер през време на шестте години в мир 1933-1939, а възсъздаването на германското гордо народностно чувство и на германската непобедима войска показва неотречимо своите резултати по бойните поля на цяла Европа, Северна Африка и световните води чак до бреговете на Америка. Всичките постижения на Хитлер потвърдиха, *че колелото на историята не се възпира, а смъртта на слабия значи живот на силния и че настоящето днес жъне това, което е посяло миналото вчера.*

Ловък политик

Като политик Хитлер разбра за себе си от самото начало, че неговият път не е пътят на компромисите, а пътят на борбата. И той искаше чрез позив към борба да поведе германския Народ. Неговата преценка, че *„да водиш, ще рече да раздвижиш масите“* се оказа по резултатите си твърде вярна. Средствата, с които Хитлер успя да раздвижи масите в Германия бяха живото слово и личното въздействие. За влиянието на живото слово на Хитлер току-що се каза твърде много. Сега е ред да бъде разгледано личното въздействие на най-великия политически мъж днес в Европа и в света.

Един от първите и най-привързани негови сподвижници казва дословно следното:

„Аз имах щастието - дали случайно или по предопределение на Съдбата - някога, през лятото 1920 г., да вляза в една малка стаичка на бирарията „Щернекерброй“ в Мюнхен, където един мене до тогава съвсем непознат мъж, някой си Адолф Хитлер, говореше пред дванадесетина души. Ораторът развиваше една нова политическа програма и то така ясно и логично, че убеждаваше. Този човек се изказваше по начин, както и на мене се струваше след завръщането, ми от войната по чувство, че е необходим за спасяването на нацията. Той обрисова една нова Германия, каквато се желаше от сърцето на боеца от фронта, една Германия, за която аз сега изведнъж знаех, тя трябва да бъде такава.

Този човек учудваше със своята увличаща страст, убеждаващата логика и удивителното познаване на нещата.

Една небивала увереност се излъчваше от него. Дотогава не бях преживявал такова нещо. Особено странното бе, че аз и другите слушатели със здрав човешки разум не се изсмяхме, когато той със своите малко последователи предсказваше като ясновидец, че ще дойде ден, когато знамето на новото движение, за чиято победа той се бореше, ще се вее над Райхстага, над Берлинския дворец, та дори над всяка германска къща, като победен символ на новата почтена националсоциалистическа и социалистическа Германия.”

Само този цитат, само това така откровено признание за въздействието, което Хитлер проявява спрямо всеки, който го види и чуе, е достатъчно да потвърди величието на днешния Водач на Германския Райх, който с рядка интуиция знаеше, когато влезе като седми член на малката и неизвестна германска работническа партия, че ще може *„от нищо да създаде едно велико нещо“* и има куража да каже онези пророчески думи: *„Това, що се организира днес, ще бъде по значение и резултат по-голямо от Световната война. То ще се надигне на немска земя за в полза на целия свят!“*.

Под раздвижване на масите политикът Хитлер, макар и начинаещ в дейността си, разбираше тяхното национализиране и заради това той твърдеше, че *„за национализирането на масите никоя социална жертва не е голяма!“* С прозрението на истински водач Хитлер прецени, че не може да се прокарва

национализиране там, където цари социална неправда. Но Хитлер бе поел пътя да стане държавник-реформатор и значи не магьосник, който може само с едно допиране на пръчицата да отстрани нищетата в живота. Неговата заслуга се състои в това, че той успя, докато бе опозиционер да обнадежди народа в постигането на поставените от неговото движение цели, а когато пое властта с последователна целесъобразност можа да прокара най-рационални и социални мероприятия, чрез които се постигна национализирането на целия германски народ.

Това бе невъзможното, когато Хитлер започна своята политическа кариера. Но гениалността му е именно в това, че *той дръзна невъзможното, за да направи възможното!*

Успехите на политика Хитлер пролича и от факта, че той осъществи желанието си от конгломерата на държави, партии, организации и индивиди да създаде една единномисляща, чувствувача и действаща нация.

Хитлер бе убеден и поддържаше, че щом една идея е права, щом тя се развива и налага последователно, щом движението, което се бори за нея конструктивно, е логично построено, щом ръководството преследва упорито целта, то, въпреки всички неслуки с математическа сигурност може да се твърди, че един ден победата ще бъде извоювана.

Хитлер, тогава неизвестен войник, без капитал, без преса, имаше куража да вземе нечувано смелото решение - за всеки, който не го познава, повече безумно, отколкото смело решение - да създаде едно ново грамадно, масово движение, в което да бъдат обединени принадлежащите към всички дотогавашни съсловия и класи, към всички съществуващи партии, и което движение да поеме един ден властта в Германия и да ръководи държавата по неговите идеи. Провидението даде способност и сили на Хитлер, за да превъзмогне изгодните и неизгодните обстоятелства, които той завари, или които с течение на времето създадоха, и да ги използва за постигане на своята велика цел: спасението на Германия.

Като водач на партията, Хитлер бе гарант за победата. Ако други се разколебаеха, той оставаше твърд; ако другите съветваха към компромис, той оставаше непоколебим. Когато други загубваха кураж, той излъчваше нов кураж - и ако някой се отделяше от него и изоставяше движението, Хитлер поемаше знамето още по-решително в своята ръка и го носеше смело, докато това знаме стана знаме на държавата и оповести победата. Днес, като водач на целия народ и главнокомандуващ на германската войска, Хитлер остава гарант пак за крайната победа.

В най-голямата нужда Съдбата даде на германския народ най-великия водач, който със здрав разум може да отдели винаги същественото и близкото за постигане. Този водач, застанал като редник към една група от шест идеалисти, стигна до положението да играе днес най-голямата световнополитическа роля и да ръководи съдбините не само на Европа, но и на целия свят.

Постижения на един чародейник

Появяването на Хитлер на политическата сцена съвпадна с най-тежкото време за победените. Когато след разгрома Германия отиваше към все по-голяма пропаст, здравето, запазено още тук-таме съзнание на германския народ се очертаваше вече едно желание, една надежда за човека, който ще може отново да въздигне Германия. Този човек, този така силно желан спасител трябваше да притежава дълбоко познаване на всички области от държавния живот и способността да черпи поука от историята. Вярата в чистотата на неговото дело трябваше да му бъде гаранция за крайната победа, към която щяха да го водят силата на волята му и мощта на увеличащото негово слово. Първата задача на този човек-спасител се очертаваше във възстановяване на германския престиж в света, а това можеше да се постигне чрез възстановяване съзнанието на германския народ, който под славното си знаме бе проливал кръвта на милиони свои чада с вярата за своето велико бъдеще.

Спасителят, тъй жадуван и тъй желан, трябва да бъде с остър ум, да може да вижда всичко ясно и истински, както и с пламенно сърце, което да му позволява да се увеличи страстно, и въпреки това, пак да може да се владее. Водачът трябваше да бъде сдържан и хладен, когато щеше да взема своите решения и да преценява тяхната целесъобразност, но също така безогледно смел при прокаране на взетите вече решения. Като човек, който ще бъде над всички и ще води всички, той трябва да е строг спрямо себе си както и спрямо другите; безмилостно корав, но при все това мек в обичта си спрямо своя народ; неумолим в работата си, с железен юмрук в кадифена ръкавица; човек с воля, който е в състояние да победи самия себе си.

Провидението не можеше да изпрати в тежката неволя за германския народ по-велик и по-достоеен водач от Адолф Хитлер. Този водач съзна, че изпълнението на дълга не значи да удовлетвориш себе си, но да послужиш на общността, от която си произлязъл. С пожертвование на собствения живот се увенчава смисълът на идеализма и *когато всички изпълнят своя дълг на жертва, победата ще бъде постигната.*

Като чародейник, Хитлер можа да пробуди у германския народ инстинкта за големите негови жизнени предопределения и да държи този инстинкт за величието на германската нация буден и до днес.

Поел тежкия кръст да бъде водач и да изведе водения от него народ към по-светли бъднини, Хитлер се жертвува с безпримерен идеализъм в цялата борба, на която той стои начело и в мир, и в бран.

Борбата, която Хитлер поде, бе водена от него безогледно. Той не се стряскаше, че ще бъде ненавиждай, че ще си създаде врагове, защото за него имаше много врагове: всички, които бяха врагове на неговия народ. С еднаква ярост Хитлер се обяви и против тези на дясно, както и против тези на ляво и като истински държавник той остава извън държавата, извън властта, за повалянето на които той бе решил да води тежката борба.

Вместо да се приюти някъде и да поведе тих и сигурен живот с всичките възможни авансирания на една спокойна житейска кариера, Хитлер се втурна в политическата борба, като си постави голямата задача да обедини разпокъсания дотогава германски народ. И никой като него преди не бе се обръщал направо към целия народ, защото съществуващите партии и създалите се вече там политически мъже никога не говореха тогава за народа като единна цялост, а се грижеха винаги за отделна част от този народ.

С една упорита и неумолима настойчивост се залови Хитлер да промени разбиранията, да промени времето и смело може да се каже, че не времето победи и промени Хитлер, но че Хитлер промени времето и създаде от своето движение една светогледна платформа, един фундамент за една нова държава, като приложи на дело съгласуването на националния и социалния принцип.

Като политически мъж и възглавител на едно ново движение, Хитлер притежаваше усета да избира своите първи помощници и сподвижници измежду най-енергичните, истинските герои-борци от фронта, защото между тях се намираха най-твърдите характери и най-пламенните родолюбци. Хитлер никога не се е задоволявал с полумерки и е избягвал компромисите.

Като истински предопределен от съдбата държавник, той мразеше всеки чирак в политиката и работеше без бързина и без шум с хладност и прозорливост, за да може да прокара своето ясно, целесъобразно и велико дело. Неговият дълбок, непоковарен политически инстинкт създаде действително едно чудо, което Хитлер можа да извърши, защото *знаеше какво иска и искаше, каквото знае.*

Опозицията и противодействията, които срещаше в своя път като политик и вестител на един нов светоглед, Хитлер бе готов да срази с открити гърди и за всеки удар да отправи удар. Мразен от враговете си, Хитлер не отвърщаше с омраза, защото не беше злопаметен и бе твърдо убеден, че един ден целият германски народ ще бъде с него. Хулителите и съдниците си Хитлер срещаше твърдо и самоуверено, което нещо личи и от пролетта на 1924 година: „Можете хиляди пъти да ни обявите виновни и да ни осъдите, обаче богинята на вечния съд на историята ще разкъса обвинителния акт и ще унищожи присъдата на този съд, защото та ще ни оправдае!”

Осъден на пет години затвор той бе освободен още през първата година и поде отново движението си, което се разрасна до небивали размери, за да направи от 30 януари 1933 година напоследок Хитлер да е не само съдник над своите съдии, но и да държи в ръката си съдбините на целия свят.

Семето, което Хитлер посади, движението, което създаде, ще остане и пребъде във вековете и както веднъж покръстилите се народи останаха навеки християни и никога не помислиха да се върнат към прежното си езичество, така и германският народ, последвал възторжено Хитлер, ще остане навеки верен на националсоциализма и никога не ще помисли да се връща към старите форми на управление.

Постиженията на Хитлер са толкова по-удивителни като се знае, че той създаде всичко чрез позива за жертви, а не чрез подмамване за блага. Хитлер събираше своите сподвижници чрез приканване към борба, не чрез обещания за властвуване.

Хитлер бе преценил още от младини, че животът на този свят се състои само от борба и винаги борба и че не светогледът определя стойността на един човек, не и политическата му принадлежност, а *незаместимостта му в народностната общност*. При всички тези свои разбирания Хитлер бе и фаталист; той вярваше, че Съдбата е определила него и неговите верни другари да се борят в едно тежко време и за цели, които са мъчно постижими. Но въпреки това, националсоциалистическото движение имаше силите да разреши тези толкова трудни исторически задачи.

Особено благотворно се отрази върху широките народни маси така ясно обясняваното становище на Хитлер, че един народ може да си възвърне уважението на другите народи *не чрез чужда помощ, а единствено, ако черпи силите си от свежите собствени извори*. Държавно-политическата задача на Хитлер като водач на германския народ бе първо да се възстанови равноправието на германския народ по отношение на другите народи. За възстановяването на това равноправие бе необходимо да се извърши едно заздравяване на народа. В своята борба против другите политически партии и учения в Германия Хитлер се натъкна на комунизма, който той преценяваше като едно движение, създадено в тежкото страдание на германската нация като един светоглед или една спасителна утопична идея, която може да бъде сразена само, ако се отстранят причините, които са я породили. Хитлер беше застъпник на схващането, че *идеология не може да се унищожи чрез меч*, а само с друга по-добра идеология, с по-добър светоглед.

Хитлер бе дълбоко убеден, че най-добрата конституция и най-доброто управление на държавата са онези, които с естествена сигурност дават възможност на народната общност да постави начело най-добрите хора от народа си. Естествено, това са отговорните лица, обаче решението за действие във всеки един случай трябва да взема един - водачът. Защото той може да бъде водач само когато има авторитет пред военните и поеме отговорността за своите дела. Всяка държавна форма, според Хитлер, е рожба на характерните особености на народа в дадена епоха. Новата държавна форма в Германия - Третият Райх, не се създаде, защото националсоциалистическото правителство издава закони, а защото *националсоциалистическият дух намира одобрение в сърцата на народа*, а този националсоциалистически дух учи, че „партия, армия, стопанство, управление - *всичко това са само средства към една цел: запазване на нацията!*” Само така държавата ще бъде не едно географско понятие, а реална политическа единност.

Съгласуването на социалните проблеми с националното чувство позволи на Хитлер да обобщи силите на народа и да го направи носител и гарант на собствената си държава. Не със закон постигна Хитлер този резултат. Какво би значил законът пред правото на народа? Не! Той го постигна чрез сърцата на германците, и по този път чрез сърцата на Хитлер възстанови съзнателната дисциплина у всички и подкрепи волята за преуспяване на нацията. Днес

Германия при режима на Хитлер е една образцово организирана държава, защото там няма задължение, а има само убеждение.

Великият човек

Аскет по природа, самовъзпитан, най-дисциплиниран измежду членовете на партията, Хитлер не си позволява и най-малкото отклонение от суровия път на борбата й дълга Величието на този истински народен водач се крие в хармонията, която съществува между неговите думи и неговите дела.

Промените в положението му не промениха нито неговото държание, нито неговите навици. В своя вътрешен мир Хитлер остана такъв, какъвто бе и преди - нито се възгордя, нито забрави миналия свой произход от народа.

Фанатическата вяра, че е предопределен от Съдбата да извърши великото дело за обединението, освободението и възвеличаването на германската нация дава една безкрайна физическа издръжливост.

Той е едновременно и борец и творец, и психолог и философ, и държавник и човек, и сърцеведец в най-широкия смисъл на думата, а от две години насам и пълководец. Хитлер притежава способността да омайва и печели сърцата на всички, които са имали възможност да бъдат в близост до него, па дори и на тези, които са го виждали за малко. Преди години тогавашният водач на германската националсоциалистическа младеж, Балдур фон Ширах, бе изразил със следното малко стихотворение твърде право какво е Хитлер и какво е обаянието към него:

*„Хиляди сте вие подир мене, и то е
защото вие сте аз и аз съм вие.
Всяка моя мисъл, всяка моя цел
носи в себе си от сърцата ви дял.
Всяка моя дума, всеки мой вик
е на волята ваша верен отклик.
Затова аз съм вие и вие сте аз.
А всички, Германию, сме за теб в екстаз!“*

Пишещият настоящата брошура познава групата от най-първите партийни членове, така наречената „група на старите партийни борци“. Това са тези първи сподвижници на Хитлер, които поради една или друга причина не са днес на челни ръководни места в партията или държавата. Пишещият е оставал винаги поразен от тяхната неизменна привързаност към Водача, просто от боготворението му, макар че сега Хитлер е много на високо и рядко големите държавни грижи му позволяват да се вижда със своите първи партийни другари и сподвижници, останали все обикновени хорица в живота.

„Ние сме щастливи да живеем в неговото време и виждаме как той постига величието на Германия!“ бе възгласът, който тези предани на Хитлер хора казваха винаги или пишеха в писмата си.

Но най-трогателно бе в началото на 1942 година, когато се получи писмо с дата 5 януари от основателя на партията Антон Дрекслер... Той пише на своя

български приятел, че годината 1941 била за съжаление твърде нещастна за него. От средата на август заболял и трябвало да се подложи на три операции, иначе не би могъл да се спаси. Новата 1942 година започнала за него пак в клиниката. Имал желанието да преживее великото време до крайната победа и да даде още нещо за делото, но е готов и да понесе всичко... „Важното е да бъде жив и здрав Водачът!”

Това бе последният възглас до мен на този първи член на партията, защото Антон Дрекслер почина на 25 февруари 1942 година. Ако се вникне в този възглас на един умирающ и прецени предаността му към Хитлер до последния дъх на живота, ще се разбере, че такъв случай не се среща другаде: отместеният да величае заместника си, защото Дрекслер бе създател на партията и преди Хитлер неин водач, но Хитлер се показва по-достоеен от него и го замести с право.

Мисията на Адолф Хитлер, съвременният политически и държавнически гений, е дошла от народа и остана за народа. Като Водачът той не бе избран, не бе извикан, а сам се наложи, чрез силата на своя дух и чистотата на своята замисъл.

В едно време, когато комунистическият интернационал застрашаваше да залее света, като прегази първо Германия, Хитлер противопостави едно друго чисто германско разбиране, изразено възторжено в следния стих:

*„Роден съм, за да се чувствавам германец,
защото и по германско чувство съм създаден!
Първо идва моят народ, а после многото други.
Първа е за мен моята Родина,
а после е мой светът!”*

Обвиненията, които враговете от чужбина отправят против Хитлер, че бил самовластник, са неоснователни. Германският историк-философ Трайчке счита самовластието за най-добра и най-лоша форма на управление на държавата - в зависимост единствено от личността на самовластника.

Хитлер даде най-доброто управление на Германия, тъй като през делата му винаги прозира неговата морално възвисена личност, която излъчва велика простота и просто величие. Отговорността за своите дела Хитлер дава пред съвестта си, пред германския народ и пред историята. Великата цел, която си зададе Хитлер и която наложи той като програма на националсоциалистическото движение, бе да се запази Германия за германския народ. Първ борец за тази цел, Хитлер има днес като свои най-верни последователи германския работник и германския селянин, които той съумя да изведе от низините на падението и отчаянието и да издигне до положението да бъдат мощните лостове в пресъздаването на германската народностна общност и да са сега безподобните храбреци-борци на фронта за запазването на третия германски Райх.

Велик остава Хитлер в историята, защото... както казва идеологът на националсоциализма Мьолер ван ден Брук: „Велик човек е този, който може най-силно и най-дълго да влияе на човечеството!”

Историята не е отбелязала след Христос друг човек, който като народен водач да е влиял тъй силно и тъй дълго върху цялото човечество.